

ANCA MORARU

Să ai
curajul
să îți donești
mai
mult

Cuprins

Capitolul 1 · 5	Capitolul 22 · 124
Capitolul 2 · 18	Capitolul 23 · 127
Capitolul 3 · 23	Capitolul 24 · 131
Capitolul 4 · 29	Capitolul 25 · 135
Capitolul 5 · 37	Capitolul 26 · 140
Capitolul 6 · 44	Capitolul 27 · 143
Capitolul 7 · 52	Capitolul 28 · 146
Capitolul 8 · 56	Capitolul 29 · 152
Capitolul 9 · 64	Capitolul 30 · 157
Capitolul 10 · 73	Capitolul 31 · 162
Capitolul 11 · 78	Capitolul 32 · 166
Capitolul 12 · 86	Capitolul 33 · 171
Capitolul 13 · 93	Capitolul 34 · 175
Capitolul 14 · 98	Capitolul 35 · 181
Capitolul 15 · 101	Capitolul 36 · 184
Capitolul 16 · 105	Capitolul 37 · 190
Capitolul 17 · 107	Capitolul 38 · 194
Capitolul 18 · 111	Capitolul 39 · 198
Capitolul 19 · 114	Capitolul 40 · 203
Capitolul 20 · 117	Capitolul 41 · 208
Capitolul 21 · 121	După 10 luni · 216

Capitolul 1

Aș fi vrut demult să îți spun tot ce am trăit în toți acești 5 ani, dar mi se pare că ți-aș povesti despre o altă eu. Eu nu mă mai regăsesc în nimic din ce am trăit noi, ca și cum o străină ar fi jucat pentru 5 ani rolul meu. Am ajuns să nu mă mai regăsesc în nimic, să deschid laptopul și să stau ca proasta fără a fi în stare să leg câteva vorbe. Scriitoarea din mine s-a ascuns și nu mai vrea să iasă la suprafață. Eu m-am ascuns de mine, de tot și trăiesc într-o izolare continuă. Mi-ar plăcea ca seara să fii lângă mine, să te strâng în brațe, să îmi spui că totul va fi bine. Dar nu ești, ca de obicei, lângă mine, nici nu ai cum să fi. Mă doare mai mult că am visat că vom fi bine, că vom fi o familie, m-am agățat prostește de visul unei iubiri. O iubire care a fost imposibilă de la bun început, dar eu, eu m-am încăpățânat de atâtea ori crezând că doar – doar o s-o părăsești pe ea pentru mine. Sunt atât de patetică, atât de dezamăgită de mine, încât îmi vine să urlu.

Cum am ajuns așa? Pierdută, pustiită de viață, fără un scop, fără să mai pot crede în ceva sau cineva. M-am refugiat în alcool, așa existența mea pare mai suportabilă, mă ajută să nu mă gândesc, să nu îmi imaginez cum el face sex cu ea. V-am mai spus că sunt atât de patetică? Toate prietenele mele ar zice: *Hai, că nu s-a sfârșit lumea cu el, mai sunt destul de mulți bărbați pe lume.* Da, ele vorbesc – sunt toate măritate, iar eu am ajuns la 37 de ani, să nu am copil, soț, nimic...

Doar câteva cărți publicate, nimic important. Nimic nu mai pare important acum. Tot ce voiam era ca el să fie lângă mine, atât. Cum am ajuns să îmi plâng de milă? Cum am ajuns în acest sat uitat de lume? Cum am ajuns să nu mai pot trăi fără alcool? Oare se poate mai rău de atât? Cum am ajuns o fată bătrână la aproape 40 de ani? Cum o să mai pot scrie, când am un blank în inimă, în suflet, în gânduri, ca și cum cineva mi-ar fi șters toate cuvintele? Am venit în acest sat să uit, să uit de tine, de mine, de tot, dar cu fiecare zi totul pare mai greu, mai de nesuportat. Îmi revin în minte toate atingerile tale, toate vorbele tale, fiecare clipă departe de tine, e ca un blestem. Îmi amintesc când te-am întâlnit prima dată.

Eram la cea de-a doua lansare a cărții mele în librăria bunei mele prietena Laura. Întotdeauna, Laura a fost alături de mine, chiar și acum îmi trimite mesaje non-stop, întrebându-mă: *Ce faci, ești bine? Dă-mi, te rog, un semn. Răspunde.*

Ea mă înțelege, ea știe toate etapele relației mele cu Mark. Ea nu m-a judecat niciodată, m-a înțeles, ori de câte ori plângeam pe umărul ei, după vreo ceartă cu el. Acum însă nu vreau să vorbesc cu nimeni, simt că orice ar face, orice mi-ar spune ceilalți, nu o să mă ajute să mă vindec de el. Mi-am închis de mult timp telefonul pentru că pur și simplu nu pot vorbi cu nimeni din trecutul meu.

Revenind. Eram îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată, până la genunchi, cu un sacou alb, părul cu bucle lejere, pantofi roșii stiletto, ruj intens roșu, puțin eyeliner, un pic de bb-cream și pudră. Arătam ca o scriitoare decentă, dar totuși sexy, misterioasă, exact efectul pe care doream să îl am asupra cititorilor mei. Știam că uneori și ambalajul vinde și încercam să arăt bine. Dintotdeauna, am fost o femeie cochetă, mi-a plăcut să fiu bine îmbrăcată, mereu aranjată, dacă m-ați vedea acum, v-ați speria de mine. Pijamalele au devenit cele mai bune prietene ale mele. Uneori mă duc în pijamale și la magazin. După prezentarea binecunoscută a editoarei mele Susan, după laudele multe, așa cum se cuvine la orice lansare de carte, am început și eu să vorbesc. Nu am fost niciodată o bună oratoare, m-am axat mai mult pe scris, vorbitul în public nu a fost niciodată punctul meu forte. Nu mă uit niciodată în public cu atenție, dar de data aceasta un bărbat mi-a atras atenția. Brunet, ochi albaștri, ten ușor bronzat, îmbrăcat ireproșabil la costum, mă studia cu atenție. Ba chiar prinsesem câteva zâmbete ce îmi erau adresate.

După discursul meu, au început autografele, partea mea preferată din toate aceste lansări. Nu lipseau selfie-urile, îmbrățișările fanilor mei, toate acestea mă umpleau de energie și mă făceau să cred că undeva, cumva povestea mea a ajuns la sufletele lor. Cred că asta e menirea unui scriitor: să atingă suflete, să te regăsești citind paginile într-un gest, într-o vorbă, într-un sentiment trăit de personaje. După ce am dat un autograf unei tinere rockerite, mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe el, acel bărbat pe care îl observasem în public. Nu pot spune că ochii lui nu m-au hipnotizat, nu pot spune că nu am simțit o atracție inexplicabilă pentru el. Mi-a întins cartea, apoi a spus: *Pentru Mark*.

– Pentru Mark cu drag, atunci.

– Sunt un admirator al cărților dvs. Știu, probabil mulți bărbați vă spun asta, dar ați fi dispusă să bem o cafea împreună?

Nu știam dacă să spun da sau nu. Apoi când am văzut cercul mare și galben de pe degetul lui, m-am blocat. Căsătorit și cu atâta tupeu, n-aș fi zis.

– Știți, nu ies cu bărbați căsătoriți, i-am spus eu, arătându-i verigheta.

El a început să râdă:

– V-am invitat doar la o cafea, nu în patul meu.

– Totul începe cu o cafea, așa că de data asta, Mark, trebuie să spun pas.

– Celeste, mă tutui el, credeam că ești mai curajoasă.

Îți e frică de o verighetă?

– Nu, nu mi-e frică, dar pentru mine acel cerc înseamnă de fapt un mare interzis.

Mi-a mulțumit zâmbind, fir-ar să fie, avea cel mai sexy zâmbet, oare toți bărbații frumoși sunt căsătoriți pe lumea aceasta? apoi l-am văzut cum pleacă. Am simțit un ușor regret văzându-l că pleacă, mă așteptam să insiste mai mult, dar probabil soția îl aștepta acasă.

La puțin timp, m-am îndreptat către ieșire, le-am salutat-o pe Laura și pe Susan, și mă pregăteam să urc în mașină când de nicăieri a apărut el, blocându-mi ușa de la mașină.

– M-ai speriat, Mark.

– Scuze, nu am vrut să te sperii. Ce spui, ar merge o cafea la ora asta?

– Văd că ești insistent, nu ai treabă acasă, nu te așteaptă soția?

– Auch, ești foarte ascuțită la limbă, dar da, sunt foarte insistent. Haide, Celeste, doar o cafea, stăm 10 minute și plecăm.

– Bine, am cedat eu, deși habar n-aveam de ce făcusem asta. Prezența lui mă intriga și fascina în același timp, era ca și cum Mark era fructul oprit și eu cea care doream să gust din el. Am traversat strada și am mers la cafeneaua Coquette, unde obișnuiam să bem eu și Laura cafeaua. Chiar era o cafea cochetă, după cum îi spunea și numele, decorată în stil francez, cu un aer ușor boem,

unde te puteai bucura de o cafea bună și un croissant pe cinste.

M-am așezat la masă, în timp ce el mă privea cu ochii lui mari, albaştrii, atât de seducători, atât de insistenți, care mă tulburau nespus, deși încercam să mă arăt stăpână pe sine, de necucerit. Nu mai avusesem o relație de nu mai știam când, se pare că pe unii bărbați îi cam sperie gândul că tu scrii și oarecum pari mai inteligentă, căci majoritatea vor aventuri de o noapte, cu diferite femei-adolescentine cu nu prea mulți neuroni în cap. Sau pur și simplu eram o epavă în ale iubirii, tot timpul relațiile mele sfârșeau lamentabil. Subiect bun, de-altfel, pentru cărțile mele. Dacă nici iubirea nu mai vinde, atunci înseamnă că m-am născut degeaba.

– Știi, începu el, de obicei nu prea fac chestii de genul, dar pur și simplu m-a atras totul la tine. Nu vorbesc acum de partea fizică, ci cu totul. Nu știu cum să îți explic mai bine, am venit la prezentarea ta ca să te cunosc ca scriitoare, dar nu mă gândeam că o să îmi placi atât de mult.

O fi vreun fan obsedat?

– Și, nu, nu sunt vreun fan obsedat, cum probabil gândești, ci doar un om care vrea să te cunoască. Îmi dai voie să fac asta?

Nu știam ce să mai zic, așa că am luat o gură mare de cafea, tipul ăsta parcă îmi citea gândurile, avea puteri de telepat? Oare dacă mă gândesc la el gol în pat, o să știe asta și o să înceapă să roșească sau să râdă?

Nu începuse nici să roșească, nici să râdă, doar mă privea insistent, chiar părea un obsedat.

– Dacă nu ești vreun obsedat, cu ce te ocupi, îmi poți spune? Mă uimește faptul că citești, știi, majoritatea celor care mă citesc sunt femei. Lor le plac chestiile mai siropoase.

Începu să râdă, iar obrajii lui făcură mici gropițe. Cât adoram asta la un bărbat. Păcat că deja era luat.

– Uite că și bărbații citesc, spre marea ta surprindere. Sau poate te citesc pe ascuns, să nu râdă prietenii lor de ei. Eu sunt agent imobiliar, mă ocup cu tot ce ține de vânzări-cumpărări de locuințe.

– Hmm, interesant... și soția ta unde știe că ești? La serviciu?

– Tare mai ești curioasă și tare ascuțit îți e vârful limbii. Secretele meseriei, un bărbat nu își dezvăluie niciodată micile secrete.

– Să înțeleg că nu e prima oară când încerci să agăți femei prin cafenele.

– De fapt, pe tine te-am agățat într-o librărie, deci nu se pune. Nu, nu obișnuiesc să fac asta, dar cu tine nu am vrut să trăiesc cu regretul că nu am încercat să cunosc o femeie minunată, atât de frumoasă, delicată, inteligentă. Știi, spuse el cu regret, o viață avem și dacă nu încercăm să ne bucurăm de fiecare clipă a vieții o să ajungem niște bătrânei hodorogiți cu multe regrete.

Nu trăisem niciodată viața la limită, aveam destule regrete, poate pentru că îmi lipsea curajul pe care îl

insuflam eroinelor mele. Faptul că trăiam prin ele era suficient. Refuzasem să mă arunc cu capul înainte în orice și poate exact asta lipsea vieții mele. Un plus de altceva, ceva care să mă facă să vibrez, să trăiesc. Bărbatul din fața mea deschidea poate fără să știe o mică poartă spre inima mea, deși refuzam, cel puțin mental, să mă arunc întru totul în brațele lui oricât ar fi fost de atragător și interesant Mark.

Ne-am spus la revedere ca doi prieteni vechi, am văzut cum a vrut să mă sărute pe obraz, dar m-am ferit tocmai la timp. M-a întrebat dacă mă poate suna mâine.

– Ai putea, dacă ai știi numărul meu.

– Poate îl am deja și nu știi tu, râse el ștregărește. Pe mâine, Celeste!

– Pe mâine?! Dar o spuseseam doar pentru mine, știam că el nu avea să mă sune, la urma urmelor, încercase și el marea cu sarea și cum nu îi ieșise, cu siguranță nu avea să mă sune. Tipii aștia cuceritori de ocazie, nu au timp de abureli, ei merg la sigur: *merge, bine, nu merge, alta*. Am plecat acasă cu un zâmbet tâmpit pe față, întâlnirea cu Mark îmi surescitase toate simțurile, oboseala îmi trecuse ca prin magie și nu mă puteam gândi decât la Mark. La naiba, Celeste, doar nu te-ai îndrăgostit tocmai de un bărbat căsătorit.

Întâlnirea aceasta mi se părea atât de îndepărtată, dar chiar și așa îmi aduceam aminte fiecare gest, fiecare vorbă, fiecare privire de-a lui Mark. Fără să bănuiesc ce

avea să se întâmple, Mark a devenit încet-încet centrul universului meu. M-a sunat a doua zi, nu știu de unde aflase numărul meu, deși nu era atât de greu, și am tresărit când i-am auzit vocea suavă, joasă:

- Celeste, ce faci?
- Nimic important.
- Sper că nu te-am trezit.
- Nu.

– O să ți se pară ciudat, dar am adormit greu, cu gândul la tine, la ochii tăi negrii, migdalați, curioși, la buzele tale, la tot.

– Wow, ai pregătit artileria grea? Vrei să mă cucerești, dar să știi că o să te dezamăgesc. În viața mea, în acest moment, nu e loc pentru un bărbat căsătorit. Să ai o zi bună, Mark!

– Stai, stai, nu închide. Uite, Celeste, îți propun o ultimă întâlnire, dacă nu reușesc câtuși de puțin să îți captez atenția, nu o să te mai deranjez niciodată. Ce zici de un picnic?

– Un picnic?

– Da, un picnic. Ești liberă mai târziu? Vin să te iau. Îmi trimiți adresa prin WhatsApp, te rog? Ne vedem mai târziu, te sărut, Celeste!

Curiozitatea mă rodea halucinant, inima urla nebună în ritm amețitor, în timp ce creierul șoptea: *nu îi trimite adresa, nu te duce*. Butonam plictisită telefonul în timp ce încercam să alung din minte vocea perversă care mă

Respect pentru oameni și cărți

îndemna să păcătuiesc. Doar o întâlnire, doar o ultimă întâlnire, Celeste, și apoi o să îl alungi din viața ta. Nu ai nevoie de complicații acum, el nu îți poate oferi nimic concret.

Când i-am trimis adresa prin WhatsApp, iar el mi-a răspuns scurt: *Perfect, vin să te iau la 1* și a mai adăugat și două inimi roșii, mi-am dat seama că am cedat tentației și că în loc să ascult vocea creierului, am ascultat ce îmi spune inima.

Am aruncat un t-shirt pe mine alb, blugii mei ușor tăiați și o pereche de espadrile, până la urmă mergeam la picnic, nu la restaurant. Mi-am prins părul într-o coadă de cal, m-am machiat discret și nu am uitat să pun puțină culoare pe buze. Desigur, parfumul meu nelipsit pe care îl descoperisem cu ceva timp în urmă și de care mă îndrăgostisem: *Scandal* de la JPG și eram gata. Telefonul vibra, el era deja jos, mă aștepta în fața blocului.

Stătea în dreptul mașinii, cu un aer super macho, cu un buchet superb de trandafiri albi, roșii și roz. Era îmbrăcat mai casual față de cum îl văzusem ultima oară, un tricou polo bleo, jeans și pantofi casual. Arăta senzațional, iar părul negru ușor zburlit îi dădea un aer irezistibil. Avea un aer de italian, un italian absolut sexy. Mă studie și el cu atenție și îmi șopti: *Ești superbă*.

- Ești pregătită? Avem cam o jumătate de oră de mers.
- Serios, unde mergem?
- E o surpriză. Vreau să te răpesc.